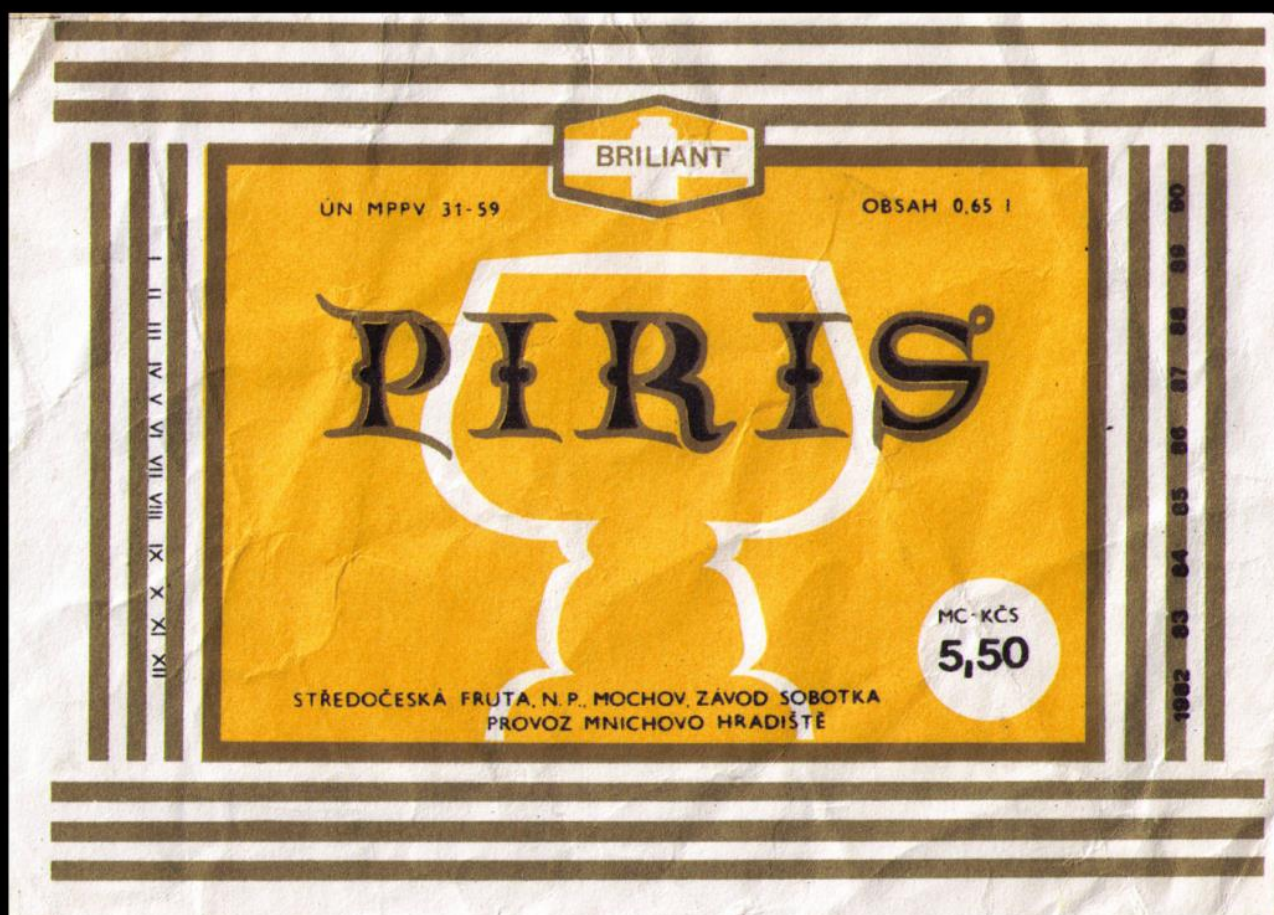

S Pirisem do hrobu a zase zpět

Martin Bergl

Martin Bergl

**S Pirisem do hrobu a zase
zpět**

Upozornění:

Veškerá podobnost s živými lidmi je velmi náhodná. Jsou to jen fiktivní postavy, kterými si autor honí triko.

Copyright:

Autor: Martin Bergl

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-137-0 (ePub)

978-80-7512-138-7 (mobipocket)

978-80-7512-139-4 (pdf)

Milí zesnulí, vážení pozůstalí!

Doba je hektická, málo času pro živé, natožpak pro mrtvolky, proto u příležitosti letošních Dušiček zavádí naše pohřební služba HNÁT + HRUŠKA revoluční novinku 30 v 1 (třicet v jednom). Vítám Vás všechny tímto na Českém pohřbu III. K poklesu do hrobu Vám dnes večer bude hrát naše kremační skupina HAVRAN a BERKA.

Dobře si všimněte, kdo s Vámi sedí v lokále či u stolu. Až začnou chodit parte se jmény dotyčných, odpadnou Vám starosti se sháněním černého hubertusu a Vy se jen můžete pousmát: „Ale vždyť jemu jsem byl na pohřbu už 21.11.2014 U potůčku. Tolik tedy k technikáličím dnešního večera.

A nyní trochu duchhovna do toho umírání. Smrt se všeobecně považuje za cosi neveselého, ba snad tragického v tom lidském životaběhu. Chápu, že Vás ta s kosou může docela naštvat, máte-li ještě rozdělanou nějakou práci: chcete-li třeba ještě posekat trávník, či cosi přeříznout. Uvědomte si však, čeho budete svým odchodem ušetřeni: nebudete muset snášet další Zemanovy bláboly, a i kdyby se třeba opět napil ruský kůň z Vltavy, Vás už se to týkat nebude, vy budete pěkně rozptýleni na loučce, upěchováni v urně či prolezlí červy v truhle. Na tu truhlu pozor- pokud jste byli rybáři-prý jsou červi pěkně pomstychtivé bestie. Zajímají-li Vás statistiky, pak u nás jdou nejvíce do země Romové a imigranti. Nejlepšími hrobníky visegrádské čtyřky jsou pak Slováci Pavol Hedák a Marek Rigo, kteří na Mistrovství v kopání hrobů letos dosáhli skvělého času 1 hodina a 20 minut, přičemž standartizovaný hrob musí mít hloubku 1,75m+délku 2m +rozpětí rukou 0,8m.

Nyní něco málo slov o Dušičkách. Začali to Keltové – jejich nový rok začínal 1.11. svátkem Samitainem. Zatímco v Evropě mají klidný průběh, v anglosaských zemích je to více o strašení. Hodně aut na silnicích v těchto dnech a přemíra svátečních řidičů za jejich volanty má zase blahodárny vliv na pohřební byznys jak u nás, tak i v cizině.

Spolek přátel žehu funguje i dnes. Členství stojí 20 000,--Kč a spolek zajistí pohřeb a kremaci pro své členy. Založen byl roku 1909 a původně se jmenoval výstižně Krematorium (předobrazem mu byl rakousko-uherský spolek die Flamme (Plamen) z r. 1885. 8.prosince 1899 pak zahájila činnost Společnost pro spalování mrtvol, jejímiž nejvýraznějšími postavami byl fyzik MUDr. Jindřich Záhoř, pozdější starosta Sokola Josef Scheiner a Ludvík Čížek. Propagace kremační myšlenky přinesla významný pokrok v pohřebnictví. Umožnil ho 1.dubna 1919 Národním shromážděním přijatý LEX KVAPIL: „Pohřbívání ohněm je dovoleno“. A už to jelo, pece už se nezakecaly.

Novodobá kremace dala také vzniknout nové pohřební a hřbitovní kultuře, která odmítá pompu, zbytečné a neúčelné plýtvání prostředky. Jako bych slyšel hlas pana Kopfrkingla.

Svým pojetím piety navozuje vyváženost , zklidnění a klade důraz na výkon v souvislosti s ubytováním hřbitovní plochy.

Výjimečnou postavou českého kremačního hnutí byl i Vojta Náprstek. A byl to i ing. František Mencl, odborník na mostní stavitelství, který inicioval vznik Mezinárodní kremační federace, ustavené v Londýně.

První krematorium v Rakousku – Uhersku bylo postaveno ve městě Reichenbergu, nyní Liberci.

Roku 1913 vypracovala firma Rudolf Bitzan aus Dresden projekt , v roce 1915 byl položen základní kámen a v roce 1917 se už vesele spalovalo.

Ovšem, přátelé, kremacemi veškerý pokrok nekončí. Kdo z Vás odebírá bulletin amerických pohřebníků FUNERAL WIRE (aneb Pohřební drát), jistě zaregistroval nový trend v pohřebnictví, a sice alkalickou hydrolýzu, což je rozkladná reakce, při které se spotřebovává voda a která proběhne takto: Po smrti Vás strčí do velkého papiňáku. Zalijí Vás louhem a za zvýšeného tlaku povaří při 160 stupních celsia. Proběhne alkalická hydrolýza, která trvá 3-4 hodiny dle velikosti těla a která Vaše tělo promění v koktejl bílkovin, kterými se pohnojí kořeny stromů. Výhody oproti kremaci:

neznečišťuje ovzduší a nevypouští plyny

vypouští 20x méně CO₂ než klasická kremace

spotřebuje jen 10 procent energie oproti kremaci

chrání půdu a vodu před znečištěním (to je zase výhoda oproti pohřbu do země)

peacemakery a titanové implantáty zůstávají nedotčené a sterilní Ideální pro ekologicky zaměřené nebožtíky a nebošičky – již patentováno ve 23 státech USA.

Pokud Vám snad pohřeb do země, žehem, či alkalická hydrolýza přijdou příliš fádni, můžete odjet do Tibetu, kde Vás po smrti sežerou draví ptáci, nebo do Švédska, kde Vás firma PROMESSA zmrazí na minus 180 stupňů Celsia, pak ponoří do kapalného dusíku a Vaše zkřehlé ostatky pak vystaví vibracím. Tím vznikne prach , který se opět použije k hnojení.

Pro nenapravitelné optimisty je tu pak pohřeb kryonický, při kterém se vypustí z těla krev, nahradí se glycerinem a pak už jen čekáte , jak se pochlapí zdravověda. Pro zbohatlíky se pak nabízí pohřeb nebeský, kdy jste vystřeleni až tam, kam jen ptáci mohou (mimoходом tato píseň z filmu EASY RIDER, v české verzi Pavla Bobka Chci stoupat jak dým, je na osmém místě v hitparádě českých kremačních písní).

Milí zesnulí, vážení pozůstalí-a tedy opět potenciální zesnulí: pokud se domníváte, že smrtí veškerá sranda končí, mám pro vás dobrou zprávu: at už rozptýlení, hlodání červy či utemování v urně, zažijete i na hřbitově veselé kousky.

3 ženy jdou z diskotéky domů. Zkrátí si cestu přes hřbitov, vtom šílený vítr, polekají se a utíkají domů celé vyděšené. Druhý den to komentují jejich manželé v hospodě: „Chlapi, asi nás podvádějí, ta moje včera přišla celá rozjařená.“ ...“Ta moje měla zas potřhané kalhoty.“ ...“ To nic není. Ta moje přišla nahá a okolo ramen měla fialovou stuhu s nápisem NIKDY NA TEBE NEZAPOMENEME.KOLEGOVÉ Z PRÁCE.“

Přijde kostra do hospody a povídá: „Prosím pivo a hadr.“

Co hledá jednoruký ve městě? Secondhand.

Přijde princ se zlatým střívkem do krematoria a ptá se: „Není tu někde Popelka?“

Přijde hrobník z práce strašně unavený a žena se ho ptá:“ Hodně práce?“ „To ani ne, ale pochovávali jsme nějakýho Zemana a lidi tolik tleskali, že jsme ho museli 8x vytáhnout.“

Funerák před panelákem: „Paní,neumřel tu někdo?“ „-Né, to bych musela vědět.“ -A paní, kde tu bydlí Novákovi?“ - „No , já jsem Nováková.“ - „ Tak to vám vezu děti z pionýrského tábora.“

Pohřební průvod. „Manželka?“ - „Ne, tchýně.“ -“Taky dobrý.“

Líbají se dva na hřbitovní zdi. Jde okolo kamarád: :“Hele, půjč mi ji taky na chvíli...“ - „Dej pokoj a vyhrabej si svoji!“

U soudu. -“Proč jste hodila manžela po smrti do kontejneru?“ -“On si nepřál nic okázalého.“

Včera pochovali Nováka. - „Co mu bylo?“ - „ Co by mu bylo? Mrtvej byl !“

Pane doktore, kolik mi zbývá času? -“ Televizní seriály už nerozkoukávat!“

„Babi, uхни!“ - A ona uhnila.“

Milí zesnulí, vážení pozůstalí, nechci Vás již déle zdržovat od pravé nefalšované pohřební taškařice.

Jak správně podotkl pan kapelník „Sejdeme se na márách“ a já Vám k tomu přeji prima sešup.

Tak pravil Mácher Bajšláfer Pornokáchel, praesident Piris Klubu a rozjela se pravá nefalšovaná pirisová zábava. Na přítomných bylo vidět, že téma dnešního večera je vskutku dobře zvoleno. Inu, v kategorii 60+ je morbidní veselice tím pravým ořechovým a většina z nás má již sbaleno do kremáče. Nejvíce masek bylo smrtáckých, některé smrtky dorazily i s kosou. Jedna osoba dorazila s vlastním parte, datovaným na onen večer, a rozhodila ho po stolech jak jídelní lístek.

DUNIHLAVY A TLAMOLEPY

Ale vás bude jistě zajímat ten PIRIS v názvu. Inu, modří již vědí, a pro ty zbylé je zde vysvětlení.

Do světového hnutí a slávy dorostla obliba čůča hruškového. S láskou na zlaté časy Pirisu vzpomíná Mácher Bajšláfer z Liberce, pirisový praesident celé planety. „V roce 1973, během studia školy cestovního ruchu v Karlových Varech jsme objevili v tamější prodejně ovoce-zelenina nápoj, který se stal naším souputníkem, ač v poslední době už jen v ideově imaginární podobě, bezmála čtyřicet let. Lahodné hruškové víno Piris (piris=latinsky hruška) nás jako studenty zaujal především cenou (5,50 Kč za 0,65 l), pivním uzávěrem a dlouhým dostřelem, působil totiž jako nervový jed. Člověk se ani tak neopil, jen zapomněl, kde bydlí a jak se jmenuje. V restauraci Jaro v Karlových Varech (nyní Lady Club Marion) jsme každou středu pořádali kriterijní večírky, kde nepřekonaným a nepřekonatelným rekordem byly 4 vypité lahve na člena klubu. Z Varů se Piris klub rozšířil do Prahy, Liberce, Brna a dalších lokalit. s přibývajícím emigrací vznikly pobočky i ve Vancouveru, Stockholmu a po Evropě. Pro nás nikdy nebyl Piris jen levným ožíracím prostředkem.

Vznikla Pirisem inspirovaná literární díla, propagační filmové agitky, sportovní desetiboje. V roce 1981 došlo k nejhoršímu-Piris zmizel z obchodů. Napsal tedy pirisový píšmák Jaroslav Trakčnick žádost za svého invalidního otce, jehož jedinou radostí (krom rychlé jízdy na invalidním vozíku) je pití Pirisu, aby byla jeho výroba zachována. Ing. Hampl, vedoucí výroby ve Frutě Mochov, mu s politováním odpověděl, že jejich závod přešel na výrobu ovocných šťáv a připojil seznam dvaceti podobných samoserů z jiných závodů, aby si pan Trakčnick senior zvolil odpovídající náhražku. To nás pochopitelně nemohlo uspokojit. Početná pirisová delegace s kompletním pirisovým archivem dorazila do Fruty Mochov, závod Mnichovo Hradiště, kde jsme byli vstřícně přijati a výsledkem této mise byl Piris hruškovo-rybízový, který však zřejmě kvůli luxusní ceně (13,75 za 0,65) a také proto, že mnozí naši členové se přestali po revoluci realizovat v pití ovocného vína a vrhli se do podnikání, neměl valný prodejní úspěch.

A tak poslední lahve Pirisu nové generace byly k dostání v roce 1994. Nicméně prožili jsme s Pirisem nejlepší léta našeho života a jeho idea je věčně živá: S Pirisem a penisem žijem život velkým snem!”

SMS 13.11.2014:

Tak sedím ve Wiener Stadthalle, za chvíli vyleze Yusuf/Cat Stevens, zazpívá svých 33 kousků a já se asi poseru blahem. Mělo to sice přijít už ve dvaceti, ale ani takhle na sklonku to není špatný pocit.

Největší romantik šedesátých let, který v r 1977 konvertoval k islámu, má v portfoliu tolik rozmanitých písní, že mu jejich pestrost záviděl i Petr Hapka, a to byl nějaký hitmaker. Navíc jsou to všechno písně with message, neboli s poselstvím, aneb jak se dříve říkalo angažované. Do Čech se nepodíval ani za komunistů, ani v nových 'pořádcích'. Ale ono ani není divu - v hale v Liberci je k vidění i teď Michal David, teta Helena a Alexandrovci. A těch slibů, když ji stavěli, jak kultura v Sudetech pookřeje. Ale zpátky k Yusufovi/Catovi: na scéně britské nádražíčko, odkud za chvíli startuje peace train tour, jak se šňůra jmenuje. Cat střídá písně z nové desky, produkované Rickem Rubinem a zabarvené do blues, se všemi možnými útržky jeho čtyřicetileté kariéry. Čekal jsem spíš obecenstvo složené z odkvetlých hipíků, kteří jsou tu tedy také, ale převažují mladí lidé, kteří navíc všechny písně odzpívali s ním. Na muslimské období rezignoval, spíš to vypadá, že ho jeho konverze tíží, ale vystoupit už nemůže. Také je tu jen pár ošátkovaných, střídá kytaru s elektrickým piánem, v kapele mladý černoušek za bicími i nestor Alun Davies na kytaru - ten zářil s hárem ala Angela Davis jak sluníčko už na prvních elpíčkách v r. 1971. Může vám možná přijít jeho zápal ve věci nenásilí naivní, jeho věčka z prstů a peace sign na scéně za zpozdilý, ale ten závan šedesátých let je fajn. Takoví jsme byli.

Jak moc pro vás znamená hudba? Troufám si tvrdit, že v oněch časech, kdy nebyly ty internety a empétrojáky pro nás znamenala docela dost. Jiří a Mirka Černých s jejich Houpačkou, odchytnutí na tranzistorové rádio pod peřinou, kufříkový gramofon a první malá vinylová deska s Úvodem do stereofonie - „Nyní mne slyšíte z levého reproduktoru - a nyní mne slyšíte z pravého reproduktoru“, magnetofon URAN, kterému se brzy vytahaly gumičky, tudíž jste mu museli pomáhat točením pravého kotouče rukou, to vše představovalo vysoko- věrnostní poslech šedesátých let. Když sem přijel za sociku nějaký „západní umělec“, byl to velký svátek. Asi i dnes, ale v té záplavě si toho ani nevšimnete. Pokusím se zalovit v paměti, koho jsem tehdy stihl odlovit napříč všemi žánry. Asi to nebude přesné v čase, ale třeba vám to nahodí také nějaké vzpomínky.

Gilbert Bécaud - pan Svoboda Lubomír z Liberce pro něj zařizoval stěhování skleněného piána, bydlel ve Zlatáku a pokojské bručely, že na pokoji všechno propálil cigaretami. Při produkci ho dámy postupně zavalovaly květinami, jedna taková baculatá mu mezi písněmi předala květinu, on s díky přijal, a když ona se otočila a uličkou odcházela zpět na místo, udělal ten elegán v modrém obleku s kravatou Ferdý Mravence takový ksicht, až celý sál zaburácel a boubelka se jen nevědoucně rozhlížela.

Johnny Cash vystupoval na sklonku roku 1978 v Praze ve Sportovní hale v kulisách jakéhosi křoví, což asi mělo navodit tu správnou country atmosféru. Přijel s celým rozvětveným příbuzenstvem, legendární Carterovic rodinou a když všichni končili